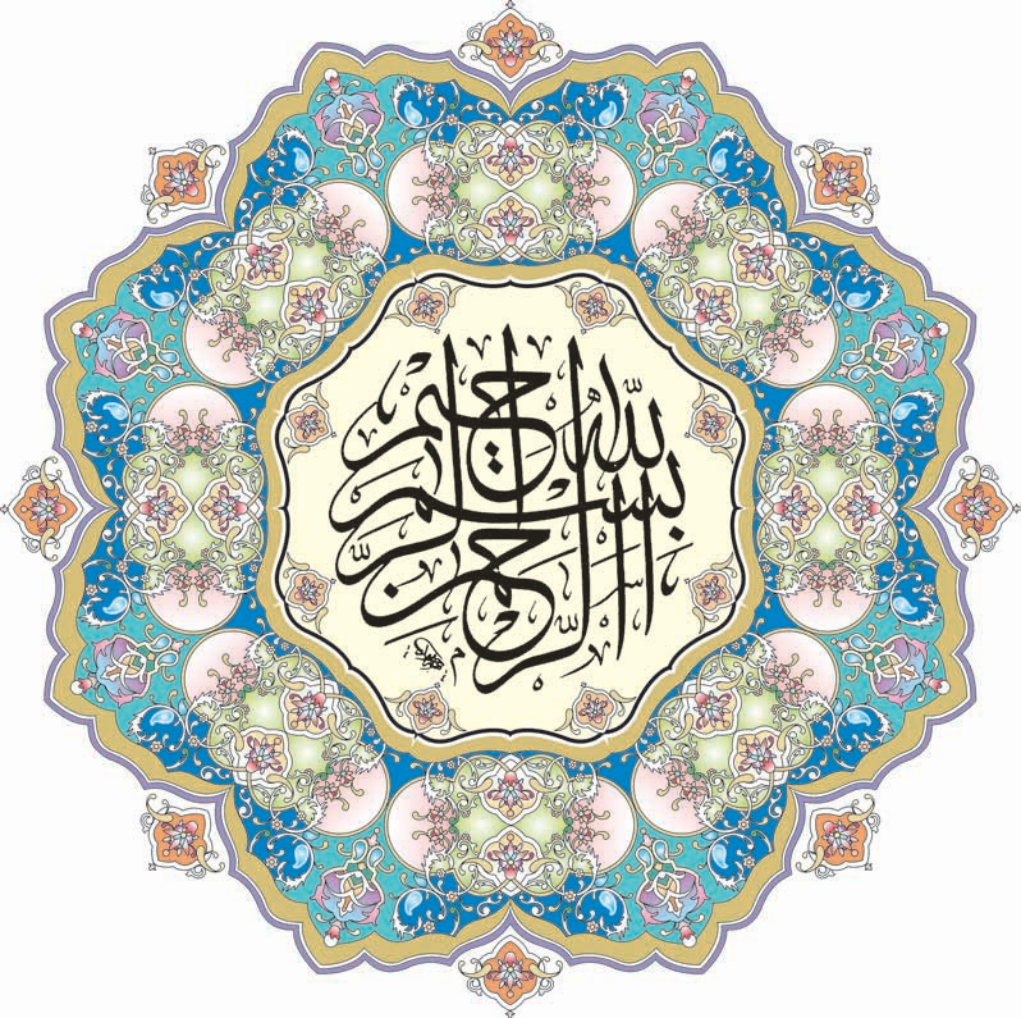
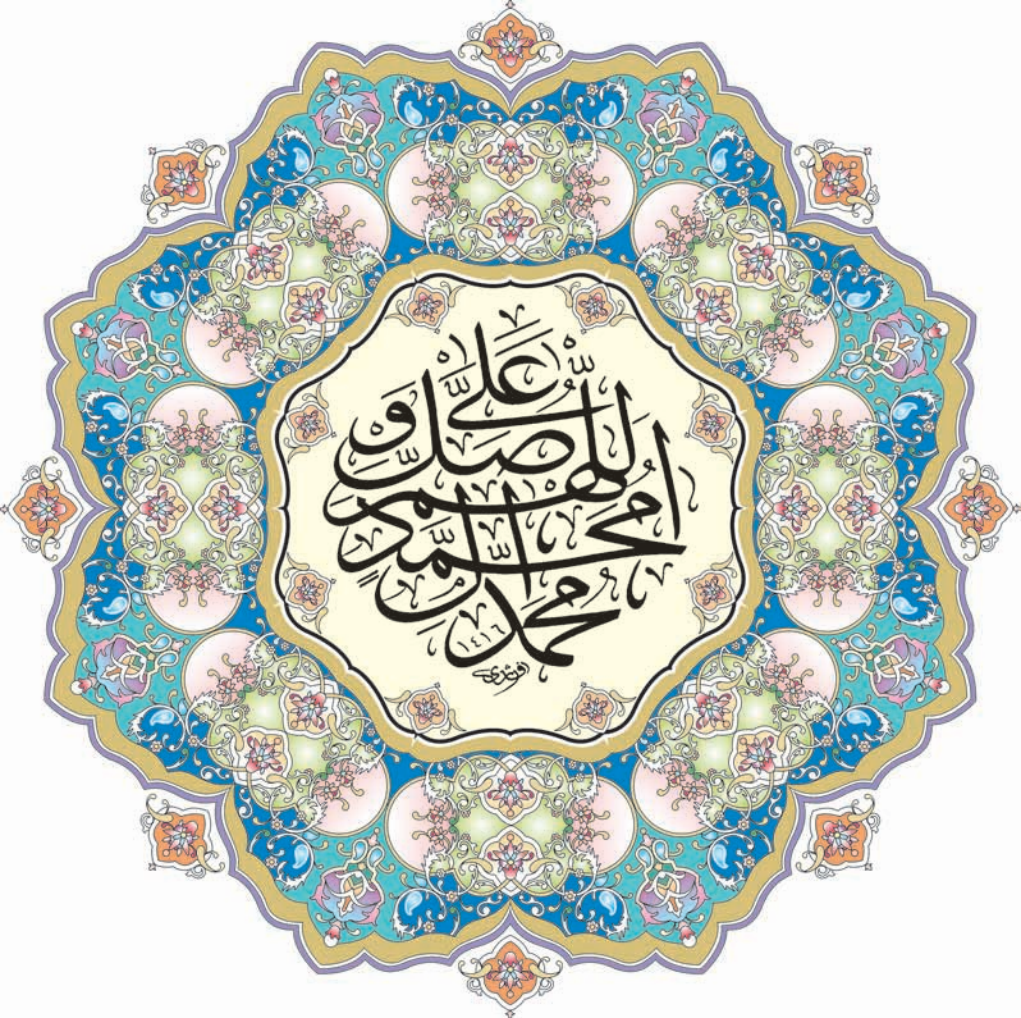
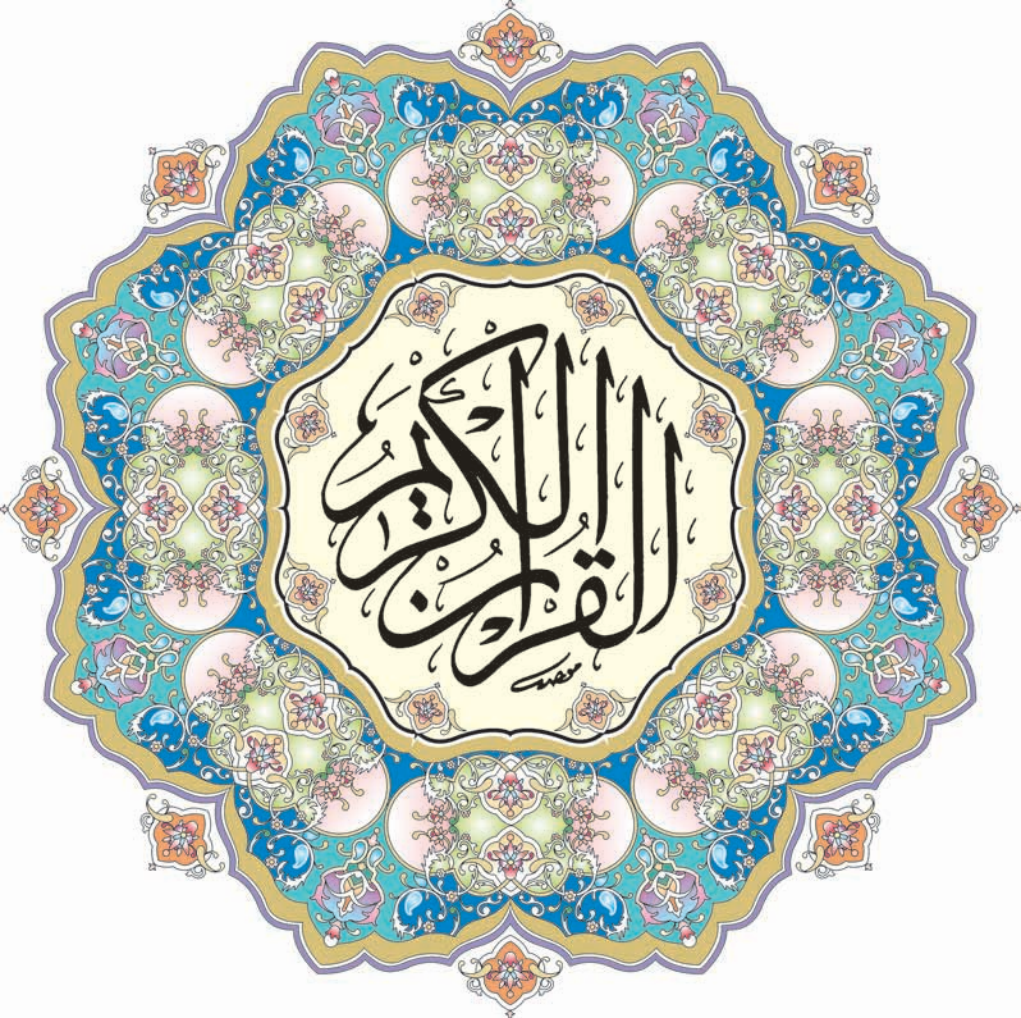

اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّ هَذَا كِتَابُكَ الْمُنَزَّلُ مِنْ عِنْدِكَ

عَنْ مَوْلَانَا الْإِمَامِ الصَّادِقِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّ هَذَا كِتَابُكَ الْمُنَزَّلُ مِنْ عِنْدِكَ
عَلَى رَسُولِكَ مُحَمَّدٍ عَبْدَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَكَلَامُكَ الْمُنَزَّلُ
عَلَى لِسَانِ نَبِيِّكَ جَعَلْتَهُ هَادِيًا مِنْكَ إِلَى خَلْقِكَ وَحَبْلًا مُتَّصِلًا
فِيمَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ عِبَادِكَ اللَّهُمَّ إِنِّي فَشَرْتُ عَهْدَكَ وَكِتَابَكَ اللَّهُمَّ
فَاجْعَلْ نَظْرِي فِيهِ عِبَادَةً وَقِرَائَتِي فِيهِ فِكْرًا وَفِكْرِي فِيهِ اعْتِبَارًا
وَاجْعَلْنِي مِنَ اتَّقَى بَيَانَ مَوَاعِظِكَ فِيهِ وَاجْتَنَبَ مَعَاصِيكَ وَلَا تَطْبَعْ
عِنْدَ قِرَائَتِي عَلَى سَمْعِي وَلَا تَجْعَلْ عَلَى بَصَرِي غِشَاوَةً وَلَا تَجْعَلْ
قِرَائَتِي قِرَاءَةً لَا تَدْبُرُ فِيهَا بَلِ اجْعَلْنِي أَتَدْبُرُ آيَاتِهِ
وَاحْكَامَهُ إِخْذًا بِشَرَائِعِ دِينِكَ وَلَا تَجْعَلْ نَظْرِي
فِيهِ غَفْلَةً وَلَا قِرَائَتِي هَذَا أَنْتَ الرَّؤُوفُ الرَّحِيمُ

دعای
بیش از تلاوت قرآن
از امام صادق علیه السلام

خداوندا! گواهی می‌دهم که این [قرآن] همان کتابی
است که از جانب تو بر فرستاده ات محمد بن عبدالله صلی الله علیه و آله
نازل گشته، و سخن توست که بر زبان پیامبرت جاری شده است.
تو آن را از سوی خویش رهنمونی برای خلق، و ریسمانی متصل
میان خود و بندگانت قرار داده ای. خداوندا! من [با خواندن و آموزش
قرآن] پیمان کتابت را انتشار دادم. اینک، خداوندا نگاهم را در آن،
عبادت و تلاوتم را اندیشه، و اندیشه ام را در آن مایه عبرت گردان، و
مرا از کسانی قرارده که از بیان اندرزه‌های تو در آن، پند گرفته و از
نافرمانیهای تو دوری گزیده اند؛ و به هنگام تلاوتم بر گوش من مهر
مگذار و بر چشمم پرده مپوشان، و تلاوتم را تلاوتی که اندیشه در
آن نباشد قرار مده، بلکه مرا آن گونه بدار که با فراگرفتن
دستورات دین تو در آیات و احکام آن بیندیشم؛
و نگاهم را در آن مایه غفلت و تلاوتم را
بیهوده گوئی قرار مده، که تو خود
روؤف و مهربانی.

سُورَةُ الْفَاتِحَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (۱)

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش همیشگی. (۱)

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۲)

جهانیان است. (۲)

مالک و مربی

همه ستایش ها، ویژه خدا،

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (۳) مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ (۴)

رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش همیشگی. (۳) منحصرأ فرمانروای روز پاداش و کیفر است. (۴)

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ (۵) أَهْدِنَا

(۵) ما را به راه مستقیم

[پروردگارا!] تنها تو را می پرستیم و فقط از تو یاری می خواهیم.

الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (۶) صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ

هدایت فرما. (۶) راه کسانی [چون پیامبران، صدیقان، شهدایان و صالحان که به خاطر نشان دادن

عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ

شایستگی] نعمت [ایمان و عمل خالص و اخلاق حسنه به آنان] عطا کردی،

وَلَا الضَّالِّينَ (۷)

[آن [انسان های والایی] که نه مورد خشم توند و نه گمراهاند. (۷)

سُورَةُ الْبَقَرَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش همیشگی

الْم (۱) ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى

الم (۱) در [وحی بودن و حَقانیت] این کتاب [با عظمت] هیچ شکی نیست؛ سرسروش

لِّلْمُتَّقِينَ (۲) الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ

برای پرهیزکاران هدایت است. (۲) آنان که به غیب ایمان دارند و نماز را بر پا می دارند و از آنچه

وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ (۳) وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ

به آنان روزی داده ایم اتفاق می کنند. (۳) و آنان که به آنچه به سوی تو و به آنچه

إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَيَا آخِرَةَ هُمْ يُوقِنُونَ (۴)

پیش از تو نازل شده، مؤمن هستند و به آخرت یقین دارند. (۴)

أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ

آنانند که از سوی پروردگارشان بر [راه] هدایت اند و

هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۵)

آنانند که [بر موانع راه سعادت] پیروز اند. (۵)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

بی تردید برای آنان که کافر [به خدا و آیاتش] هستند، مساوی است که [از عذاب] بیمشان دهی یا بیمشان ندهی، ایمان نمی آورند.

﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشْوَةً

(۶) خدا [به کافر گفرشان] بر دل‌ها و گوش‌هایشان مهر [تیره‌بختی] نهاده، و بر چشم‌ها [ی دلشان] پرده‌ای [از تاریکی است که فروغ هدایت را نمی‌بینند].

وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ

و برای آنان عذابی بزرگ است. (۷) و گروهی از مردم [که اهل نفاق‌اند] می‌گویند: ما به خدا و روز قیامت ایمان آوردیم،

الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ

در حالی که آنان مؤمن نیستند. (۸) [به گمان باطلشان] می‌خواهند خدا و اهل ایمان را فریب دهند، در حالی که جز خودشان را فریب نمی‌دهند،

إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ

ولی [این حقیقت را] درک نمی‌کنند. (۹) در دل آنان بیماری [سختی از نفاق] است، پس خدا به کافر نفاقشان

مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ

بر بیماریشان افزود، و آنان را به خاطر آنکه همواره دروغ می‌گفتند، عذابی دردناک است. (۱۰) چون به آنان گویند:

لَا تَفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ

در زمین فساد نکند، می‌گویند: فقط ما اصلاح‌گرم! (۱۱) آگاه باشید! یقیناً

الْمُفْسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا

خودشان اهل فسادند، ولی درک نمی‌کنند. (۱۲) چون به آنان گویند: ایمان آورید چنان‌که

آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ السُّفَهَاءُ ﴿١٣﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ

دیگر مردم ایمان آوردند می‌گویند: آیا ما هم مانند سبک مغزان ایمان آوریم؟! آگاه باشید! قطعاً اینان خود سبک مغزند، ولی [از شدت کوردلی

وَلَٰكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ وَإِذَا قَالُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا

به این حقیقت] آگاه نیستند. (۱۳) و هنگامی که با اهل ایمان دیدار کنند، گویند: ما ایمان آوردیم و چون با

خَلَوْا إِلَىٰ شَيْطَانِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٤﴾ اللَّهُ

شیطان‌هایشان [که سران شرک و کفرند] خلوت گزینند، گویند: بدون شک ما با شمایم، جز این نیست که ما [با نظاره بر ایمان] آنان را مسخره می‌کنیم. (۱۴) خدا آنان

يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا

را [به کفر این کار منافقانه در دنیا و آخرت] عذاب خواهد کرد، و آنان را در سرکشی و تجاوزشان مهلت می‌دهد [تا در گمراهی‌شان] سرگردان و حیران بمانند. (۱۵) آنان کسانی هستند

الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

که گمراهی را به جای هدایت خریدند، پس تجارتشان سود نکرد و از راه یافتگان [به سوی حق] نبودند. (۱۶)

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمُّ بَكْرٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا

سرگشت آنان مانند کسانی است که [در شب بسیار تاریک بیابان] آتشی افروختند [تا در پرتو آن خود را از خطر نجات دهند]، چون آتش پیرامونشان را روشن ساخت، خدا

بِهَ وَسِيلَةَ تَوْفَانِي سَهْمَكَيْنِ [نورشان را خاموش کرد و آنان را در تاریکی‌هایی که مطلقاً نمی‌دیدند واگذاشت. (۱۷) کر و لال و کورند، به این سبب [از گمراهی و ضلالت به سوی هدایت]

يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ

باز نمی‌گردند. (۱۸) یا [سرگشت آنان] سرگشت [آچار شدگان به] رگباری شدید از آسمان است که در آن رگبار، تاریکی‌ها ورعد و برقی است، [آنان] انگشتانشان را

أَصْبَعُهُمْ فِيءَ إِذْ أَنِ هُمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُخِيطٌ بِالْكَافِرِينَ

از [صدای هولناک] صاعقه‌ها به خاطر بیم مرگ در گوش‌هایشان می‌گذارند [در حالی که راه گریزی از مرگ برای آنان نیست] و خدا به کافران احاطه [همه جانبه] دارد.

يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَّشْوَاهُ وَإِذَا أَظْلَمَ

(۱۹) نزدیک است که آن برقی [بسیار رخشنده، روشنی] چشم‌های آنان را برباید؛ زمانی که آنان را روشنی دهد، در آن روشنی راه می‌روند و چون

عَلَيْهِمْ قَامُوا أَوْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَيَّ

محیط را بر آنان تاریک کند، می‌ایستند و اگر خدا می‌خواست [شنوایی] گوش و [بینایی] چشم آنان را نابود می‌کرد؛ زیرا خدا بر

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَ

هر کاری تواناست. (۲۰) ای مردم! پروردگارتان را که شما و پیشینیان شما را آفریده است، بپرستید

الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَ

تا [با پرستیدن او] پروا پیشه شوید. (۲۱) آن پروردگاری که زمین را برای شما بستر گسترده و

السَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا

آسمان را سقفی برافراشته قرار داد و از آسمان آبی [چون برف و باران] نازل کرد و به وسیله آن از میوه‌های گوناگون روزی مناسبی، برای شما پدید

لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ

آورد؛ پس برای خدا همتایی قرار ندهید در حالی که می‌دانید [برای خدا در آفریدن و روزی دادن، همتایی وجود ندارد. (۲۲) و اگر در دوحی بودن، آنچه

مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ

ما بر بنده خود [محمّد] نازل کردیم، در تردید و شک هستید پس سوره‌ای مانند آن بیاورید، و برای این کار شاهدان خود را [از فصحا و بلغای

مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَأْزَنُوا

بزرگ عرب] در برابر خدا فرا خوانید، اگر در گفتارتان که این قرآن وحی نیست، راستگو هستید. (۲۳) و اگر این کار را انجام ندادید - که هرگز

النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

نمی‌توانید انجام دهید - نهایتاً از آتشی که هیزمش مردم و سنگ‌هاست بهره‌بیزد؛ آتشی که برای کافران آماده شده است. (۲۴)